

Arrest

nr. 281 158 van 30 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 1 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 juni 2022 tot weigering van machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit 2022/382/EU.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en diende op 16 juni 2022 een aanvraag in om machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit 2022/382/EU.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 16 juni 2022 een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit 2022/382/EU van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG (voluit: de richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een

evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen), en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het uitvoeringsbesluit 2022/382/EU). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

naam : H.(…)

voornaam : S.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit : Oekraïne

Krachtens artikel 57/30, § 2, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen:

Op 16.06.2022 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

In het kader van deze aanvraag legde u een geldig Oekraïens paspoort (FH514388) voor, afgeleverd op 16.08.2017 en geldig tot 16.08.2027, evenals volgende visa:

- een Pools visum D (100025788), afgeleverd op 15.10.2019 en geldig van 22.10.2019 tot 08.03.2020;

- een Pools visum D (101027320), afgeleverd op 11.09.2020 en geldig van 23.10.2020 tot 20.04.2021;

- een Pools visum D (101986431), afgeleverd op 28.09.2021 en geldig van 04.10.2021 tot 22.09.2022.

Gelet op het feit dat U reeds gemachtigd bent tot verblijf in een andere Lidstaat van de Europese Unie die verplicht is om het besluit van de Raad van de Europese Unie, bedoeld in artikel 57/29, § 1, toe te passen, wordt u in toepassing van artikel 57/30, § 2, eerste lid, 2°, van de wet, geen machtiging tot verblijf toegekend.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel van haar synthesememorie voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 57/30, §2, van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

“Op grond van art. 57/30 §2 Vreemdelingenwet beschikt de minister of zijn gemachtigde over de mogelijkheid om een verblijf te weigeren.

Het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde om een verblijf te weigeren. Eigen aan een discretionaire bevoegdheid is wel dat de minister of zijn gemachtigde dient te motiveren waarom dit in concreto geweigerd wordt. In casu werd er echter niets gemotiveerd, doch werd enkel verwezen naar de Vreemdelingenwet.

Over de feitelijke toestand van verzoekster en haar gezin werd met geen woord gerept. Evenmin over het uiteenrukken van de familie en al helemaal niets over de reden van het Pools visum of de de facto onmogelijkheid om nu nog in Polen te gaan werken. Er werd gewoon met niets rekening gehouden.

Daardoor werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Het voorgaande klemmt des te meer nu verzoekster en haar echtgenoot geen financiële steun van de Belgische Staat vragen, maar in België wel eenvoudig aan werk zouden kunnen raken. Hier zijn er, in tegenstelling tot in Polen, wel voldoende vacatures.

In de repliek van verweerster wordt opgemerkt dat zij niet op de hoogte was van een afstammingsband tussen verzoekster en mevr. A.(…) Y.(…), zodat zij er niet over diende te motiveren.

Niet alleen is dat incorrect: uiteraard hebben zij bij hun interview melding gemaakt van familie in België, bovendien erkent verweerster hiermee toch dat er zich een probleem stelt.

Het kan toch niet de bedoeling zijn om een hechte familie te gaan spreiden over een afstand van zo'n 1.500 kilometer?

Dit terwijl ze in België niemand ten laste zijn en met plezier een van de talloze vacatures op de arbeidsmarkt zullen opvullen...

Verweerster stelt dat er geen bewijs van voorgelegd werd bij het interview. Verzoekster heeft dat inderdaad enkel mondeling verklaard. een bewijs kon echter op eenvoudig verzoek bezorgd worden. Verweerster heeft terzake echter nooit bijkomende informatie gevraagd.

Voor de volledigheid legt verzoekster kopie van de geboorteakte van mevr. A.(...) Y.(...) voor als stuk 4. De vertaling is de volgende: (...)

Dat het effectief de geboorteakte van mevr. A.(...) Y.(...) betreft blijkt uit de vaststelling dat de geboortedatum uit de geboorteakte (stuk 4) exact dezelfde is als deze op de identiteitskaart (stuk 2).

Het voorgaande staat los van de vaststelling dat het Pools visum waar verzoekster over beschikt op vandaag nog minder dan twee maand geldig is (tot 22.09.2022). Vanaf eind september ziet het er voor verzoekster en haar echtgenoot nog somberder uit.

Mogelijks zullen verzoekster en haar echtgenoot op datum van zitting of arrest al helemaal niet meer over een visum beschikken."

In een tweede middel van haar synthesesemorie voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"Verzoekster en haar echtgenoot wonen actueel samen bij hun dochter, schoonzoon en kleindochter in Oostende. Ze vormen samen een kerngezin.

Verweerster betwist de afstammingsband tussen verzoekster en mevr. A.(...) Y.(...). Als motivering wordt opgegeven dat vader en dochter een andere familienaam hebben.

Dat is slechts een schijntegenstelling: mevr. A.(...) Y.(...) is geboren als H.(...) A.(...) V.(...). Zij droeg bij geboorte uiteraard de familienaam van haar vader. Na haar huwelijk heeft ze, zoals gebruikelijk in Oekraïne, echter de familienaam van haar echtgenoot, Y.(...), aangenomen.

De geboorteakte van mevr. mevr. A.(...) Y.(...) ligt voor als stuk 4. Verzoekster verwijst naar de toelichting hierboven, bij het eerste middel.

Verweerster stelt verder dat partijen in contact kunnen blijven via korte bezoeken aan België of Polen. Verweerster gaat daarbij compleet voorbij aan de huidige oorlogssituatie in Oekraïne en de gevolgen in de buurlanden: door de gigantische volksverhuizing zijn er voor verzoekster en haar echtgenoot geen opvangplaatsen, laat staan arbeidsplaatsen, over in Polen. Verzoekster kan de facto dus helemaal niet meer in Polen gaan wonen.

Kortom, door de beslissing tot weigering van verblijf, loopt verzoekster echter een reële kans om uitgewezen te worden, waardoor zijn familieband bruusk zou verbroken worden."

Als bijlagen bij haar verzoekschrift en haar synthesesemorie voegt verzoekster een afschrift van de verblijfskaart van haar dochter en een inschrijvingsbewijs van haar kleindochter, afgegeven te Oostende op 13 april 2022, en een afbeelding van de geboorteakte van haar dochter, die in het cyrilisch schrift is opgesteld (Verzoekschrift en synthesesemorie, bijlagen 2-4).

3.2. Beide door verzoekster aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 57/30 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling kadert in hoofdstuk IIbis van de vreemdelingenwet dat betrekking heeft op vreemdelingen die tijdelijke bescherming genieten op basis van de richtlijn 2001/55/EG. Meer specifiek is de bestreden beslissing gestoeld op artikel 57/30, §2, 2°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“(...)

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan de machtiging tot verblijf weigeren aan de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 57/29 :

(...)

2° indien hij gemachtigd is tot verblijf in een andere lid-Staat van de Europese Unie die verplicht is om het besluit van de Raad van de Europese Unie, bedoeld in artikel 57/29, § 1, toe te passen, onverminderd de bepalingen van artikel 57/35.”

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 juni 2022 haar Oekraïense paspoort neerlegde. Blijkens de gegevens van dit paspoort was verzoekster in het bezit van verschillende opeenvolgende visa type D (lang verblijf) voor Polen, en dit sinds half oktober 2019. Het laatste Poolse visum was bijna een jaar geldig, in de periode van 4 oktober 2021 tot 22 september 2022.

3.7. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in de bestreden beslissing het volgende: *“Gelet op het feit dat U reeds gemachtigd bent tot verblijf in een andere Lidstaat van de Europese Unie die verplicht is om het besluit van de Raad van de Europese Unie, bedoeld in artikel 57/29, § 1, toe te passen, wordt u in toepassing van artikel 57/30, § 2, eerste lid, 2°, van de wet, geen machtiging tot verblijf toegekend.”*

3.8. Verzoekster dwaalt waar zij in haar eerste middel poneert dat er *“in casu niets werd gemotiveerd”*. In de beslissing wordt immers duidelijk aangegeven op grond van welke feiten en in toepassing van welke wetsbepaling de machtiging tot verblijf werd geweigerd.

De Raad stelt vast dat verzoekster nergens de pertinente vaststelling betwist of weerlegt dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 16 juni 2022 *“gemachtigd is tot een verblijf in een andere lid-Staat van de Europese Unie”*. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gevraagde verblijfsmachtiging niet zou kunnen worden geweigerd in toepassing van artikel 57/30, §2, 2°, van de vreemdelingenwet.

Het komt thans aan verzoekster toe aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris destijds niet is uitgegaan van een deugdelijke feitenvinding, of kennelijk onredelijk te werk is gegaan bij zijn besluitvorming. Verzoekster blijft op dit punt in gebreke. Waar zij oppert dat zij vanaf eind september en op de datum van het arrest helemaal niet meer over een visum voor Polen zal beschikken, merkt de Raad op dat deze bedenking van verzoekster geen uitstaans heeft met de wettigheid van de thans bestreden beslissing.

3.9. In haar middel hamert verzoekster op het gegeven dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept *“(o)ver de feitelijke toestand van verzoekster en haar gezin”* of over *“de de facto onmogelijkheid om nu nog in Polen te gaan werken”*.

3.10. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad aan dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag een afstammingsband met een in België verblijvende vreemdeling zou hebben aangehaald, c.q. hiervan een begin van bewijs zou hebben aangebracht. Verzoekster beweert in haar synthesesmemorie dat zij één en ander bij haar interview mondeling zou hebben meegedeeld, maar deze bewering vindt geen steun in het administratief dossier. Hetzelfde geldt overigens voor verzoeksters betoog over de arbeidsmarktsituatie in Polen.

In weerwil van verzoeksters beweringen komt het bij onderhavige aanvraagprocedure aan verzoekster toe om bij haar aanvraag alle nuttige inlichtingen aan te reiken betreffende de toepassing van de richtlijn en het uitvoeringsbesluit inzake de tijdelijke bescherming. Er rust op de gemachtigde van de staatssecretaris geen verplichting om bijkomende informatie op te vragen over elementen die geen rechtstreeks verband houden met de gevraagde machtiging tot verblijf. Verzoekster kan onmogelijk een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing aannemelijk maken door naderhand te wijzen op een aantal elementen die nooit eerder ter beoordeling aan het bestuur werden voorgelegd.

3.11. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden.

Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat het administratief dossier behoudens de gelijklopende adresgegevens geen enkele indicatie bevat van een *de facto*-gezinsleven in België van verzoekster met haar beweerde dochter en kleinkind. De bijlagen bij de procedurestukken bevatten documenten van een Oekraïense vrouw en dier kind, maar deze stukken bevatten geen concreet begin van bewijs van een daadwerkelijk beleefd gezinsleven van deze personen met verzoekster op het Belgische grondgebied. Een afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar familie is slechts vereist indien er sprake is van een ‘beschermenswaardig’ gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), wat te dezen onvoldoende bewezen werd.

Terloops wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat, waardoor de *“reële kans om uitgewezen te worden”*, die verzoekster *in fine* van haar tweede middel beschrijft, volstrekt hypothetisch is.

3.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 57/30, §2, van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing behept is met een motiveringsgebrek. Er blijkt geen schending van de motiveringsplicht.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN